

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Muzikáře a soudkyň JUDr. Zdeňky Vlasákové a JUDr. Hany Douskové ve věci žalobce **GENERIN s.r.o.**, IČ 29004683, se sídlem Nad Kovárnou 75, 267 51 Zdice, zastoupeného Mgr. Pavlem Francem, advokátem se sídlem Brno, Údolní 33, za účasti účastníků řízení **1) ČEZ Distribuce, a.s.**, IČ 24729035, se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín IV – Podmokly, zastoupeného Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Karoliny Světlé 301/8, 110 00 Praha 1 a **2) ČEZ Prodej, s.r.o.**, IČ 27232433, se sídlem Duhová 425/1, 140 53 Praha 4, zastoupeného Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 1015, 110 00 Praha 1, o **výši podpory z obnovitelných zdrojů** (žaloba podle části páté o.s.ř.), k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17.12.2015, č.j. 12 C 193/2014-263,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**

II. Žalobce **je povinen** zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení

- účastníku 1) k rukám advokáta Mgr. Radka Pokorného částku 8.228,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku,
- účastníku 2) k rukám advokáta Mgr. Jana Kořána částku 8.228,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. zamítl žalobu o určení, že společnost ČEZ Distribuce, a.s. jako příslušný provozovatel distribuční soustavy na základě žádosti ze dne 2.11.2010 o paralelní připojení fotovoltaické elektrárny GENERIN do distribuční soustavy byla povinna vykupovat od výrobce elektrickou energii vyrobenou ve výrobně využívající slunečního záření podle platného cenového rozhodnutí ERÚ pro výrobní elektrické energie využívající slunečního záření, uvedené do provozu od 1.1.2010 do 31.12.2010, a to v době ode dne paralelního připojení výrobní elektrické energie do distribuční sítě do 31.12.2012, dále o určení, že společnost ČEZ Prodej, a.s. jako příslušný povinně vykupující na základě smlouvy o výkupu elektrické energie z obnovitelných zdrojů č. 12_POZE_PV_300003185 ze dne 15.12.2012 je povinna vykupovat od společnosti GENERIN s.r.o. jako od výrobce elektrickou energii vyrobenou ve výrobně využívající slunečního záření podle platného cenového rozhodnutí ERÚ pro výrobní uvedené do provozu od 1.1.2010 do 31.12.2010, a to v době ode dne účinnosti smlouvy o výkupu elektrické energie, dále o povinnosti společnosti ČEZ Prodej, a.s. uhradit společnosti GENERIN s.r.o. rozdíl ve výši podpory, která měla být společnosti GENERIN s.r.o. vyplacena podle platného cenového rozhodnutí ERÚ pro výrobní elektrické energie, využívající sluneční záření, uvedené do provozu od 1.1.2010 do 31.12.2010, a výši podpory, která byla společnosti GENERIN s.r.o. skutečně vyplacena distribuční společností ČEZ Distribuce, a.s. v období ode dne účinnosti smlouvy o výkupu elektrické energie č. 12_POZE_PV_300003185 ze dne 15.12.2012, a to nejpozději do tří dnů ode dne právní moci rozsudku s tím, že tento rozsudek zcela nahrazuje rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č.j. 03363-46/2013-ERU ze dne 31.3.2014, kterým zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu sp. zn. OLP-03363/2013-ERU ze dne 5.12.2013. Výrokem II. soud I. stupně rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit účastníku 1) náhradu nákladů řízení, jejichž výše a splatnost bude stanovena samostatným usnesením, a to k rukám právního zástupce účastníka 1). Výrokem III. rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit účastníku 2) náhradu nákladů řízení, jejichž výše a splatnost bude stanovena samostatným usnesením, a to k rukám právního zástupce účastníka 2).

V předmětném řízení se žalobce žalobou podle části páté o.s.ř. domáhal nahrazení rozhodnutí Energetického regulačního úřadu a rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu, kterými byl zamítnut jeho návrh. Uvedl, že je provozovatelem fotovoltaické elektrárny GENERIN – fotovoltaické elektrárny 186 kWp, umístěné na pozemku p.č. 1014/29 v k.ú. Žebrák. Licence na výrobu elektřiny č. 111017136 byla žalobci vydána dne 25.10.2010. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 14.10.2010 stanovil podmínky pro zkušební provoz a povolil prodloužení termínu zkušebního provozu do 31.12.2010. Posléze byl stavebním úřadem prodloužen zkušební provoz až do 11.3.2011. Podle zápisu o předání díla - stavby FVE Žebrák byla stavba jako dílo žalobci předána ke dni 29.10.2010 bez závad. Dne 18.2.2010 byla mezi žalobcem a provozovatelem distribuční soustavy [účastníkem 1)] uzavřena smlouva o uzavření budoucí smlouvy – smlouvy o připojení odběrného místa k distribuční soustavě vysokého napětí a o dalších právech a povinnostech. Dopisem ze dne 25.11.2010 sdělil provozovatel distribuční soustavy žalobci, že připojení nelze provést, protože „doposud nebyla dokončena úprava distribuční soustavy“. První paralelní připojení proběhlo z důvodů na straně účastníka 1) teprve počátkem roku 2011. Smlouva o podpoře elektřiny, jejíž uzavření žádal žádostí ze dne 2.11.2010, nebyla uzavřena z důvodů na straně účastníka 1), který nedodržel své povinnosti. Stavební úřad vydal dne 11.3.2011 kolaudační souhlas s užíváním stavby FVE Žebrák a z kolaudačního souhlasu je patrné, že zkušební provoz byl prováděn v době od 14.10.2010 do 11.3.2011. Kolaudační souhlas mohl být vydán

teprve po dokončení stavby prováděné účastníkem 1), neboť obě stavby, tj. stavba FVE i stavba pro paralelní připojení do distribuční sítě, byly povoleny ve společném územním a stavebním řízení. Podle žalobce v důsledku postupu účastníka 1), který dokončil stavbu pro paralelní připojení výrobní žalobce do distribuční soustavy až v roce 2011, nebyl žalobci přiznán nárok na podporu jím vyráběné elektrické energie ve FVE Žebrák ve formě výkupních cen a ve výši stanovené zákonem a na jeho podkladě cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu pro výrobní elektrické energie využívající sluneční zařízení uvedené do provozu od 1.1.2010 do 31.12.2010. Správní orgán nepřiznal žalobcem uplatněné nároky s odůvodněním, že v roce 2010 splnil pouze jednu z podmínek pro uvedení výrobní do provozu v daném roce a to získání licence, nesplnil však další podmínku, tj. první paralelní připojení, k němuž došlo až v roce 2011. Podle žalobce byla příslušná ustanovení cenového rozhodnutí č. 4/2009 ze dne 3.11.2009 (čl. 1.9) a cenového rozhodnutí č. 2/2010 ze dne 8.11.2010 (čl. 1.10), kterými se stanoví podpora pro výroby elektřiny, vydána bez zákonného zmocnění, a proto k nim neměl správní orgán vůbec přihlížet. Žalobce je přesvědčen, že Energetický regulační úřad není oprávněn k výkladu pojmu „uvedení do provozu“ jako klíčového pojmu pro vznik práva na podporu. Vznik žalobcovu nároku na podporu měl být posouzen podle § 6 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, dle kterého nárok na podporu vzniká okamžikem uvedení výrobní do provozu. Datem, ke kterému byla výrobní připravena plnit svůj účel, je již datum zahájení zkušebního provozu, tj. 14.10.2010. Výrobní nemohla dodávat vyrobenou elektřinu do distribuční sítě z důvodu na straně účastníka 1) jako provozovatele distribuční soustavy, který včas nedokončil stavbu pro připojení do distribuční soustavy. Podle žalobce je pro výklad pojmu uvedení do provozu zásadní ustanovení § 2 písm. c) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky. Citované ustanovení může být upřesněno pouze nařízením vlády, přičemž takovým předpisem není cenové rozhodnutí ERÚ. Výrobní FVE Žebrák byla již v říjnu 2010 uvedena do zkušebního provozu a dle závěrů revizní zprávy ze dne 13.10.2010 byla schopna bezpečného provozu, nevykazovala závady. Žalobce získal licenci již v říjnu 2010 a tím splnil všechny podmínky pro nárok na podporu podle platného cenového rozhodnutí pro výrobní uvedené do provozu od 1.1.2010 do 31.12.2010. Zákon neříká nic o tom, že rozhodujícím okamžikem pro přiznání podpory je připojení do distribuční soustavy. Rozhodující skutečností, od které se odvíjí nárok na podporu, je uvedení výrobní do provozu a tato skutečnost nastala u výrobní žalobce 27.10.2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ERÚ o udělení licence žalobci k provozu FVE Žebrák. Tím, že účastník 1) nepřipojil výrobní žalobce do distribuční soustavy v třicetidenní lhůtě ode dne vzniku jeho povinnosti a následně přiměl žalobce k uzavření smlouvy o podpoře, na základě které od žalobce vykupoval elektřinu, vyrobenou ve výrobně, za výkupní ceny roku 2011, postupoval v rozporu se zákonem.

Účastník 1) argumentoval tím, že ve stanovisku ze dne 5.2.2010 sdělil žalobci, že před zahájením výroby bude nutné provést úpravy zařízení distribuční soustavy v majetku účastníka a uzavřít smlouvu o uzavření budoucí smlouvy – smlouvy o připojení výrobní k distribuční soustavě a splnit další podmínky ve stanovisku uvedené. Po splnění těchto podmínek se účastník 1) zavázal připojit výrobní žalobce k distribuční soustavě ve lhůtě třiceti dnů. Podle smlouvy o uzavření budoucí smlouvy – smlouvy o připojení výrobní k distribuční soustavě, se účastník 1) zavázal uskutečnit a zajistit uvedení stavby do bezpečného provozu do dvanácti měsíců od prvního dne následujícího kalendářního měsíce po splnění povinnosti žalobce uhradit podíl na nákladech ve výši 119.040,- Kč. Podle dalšího ustanovení smlouvy smluvní strany uzavřou nejpozději do 30 pracovních dnů ode dne splnění všech podmínek této smlouvy smlouvu o připojení odběrného místa k distribuční soustavě vysokého napětí. Se zřetelem k úhradě podílu žalobcem počala běžet lhůta od 1.3.2010 a

účastník 1) tak nemohl být s plněním v prodlení. Za den uvedení FVE Žebrák do provozu je třeba považovat den 25.2.2011, který je rozhodným okamžikem pro přiznání nároků na výši podpory za vyrobenou elektřinu podle cenového rozhodnutí ERÚ platného v této době. Podle názoru účastníka 1) Energetický regulační úřad ve svých cenových rozhodnutích shrnuje podmínky, které jsou vyjádřeny v energetickém zákoně, a které vyplývají z celého systému a účelu podpory výroby elektřiny. Za uvedení zařízení do činnosti nelze považovat pouhé stavební dokončení výroby bez uvedení výroby do chodu, tedy provozu. Zkušební provoz, na který poukazuje žalobce, je pouze možným předstupněm skutečného a trvalého uvedení výroby do provozu. Zákon o podpoře výroby ve svém názvu uvádí, že jeho účelem není podpora výrobců, provozovatelů či výroben, ale podpora výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů.

Obdobné argumenty vznášel i účastník 2), který zdůraznil závaznost smluv uzavřených mezi účastníky. Obě smluvní strany odsouhlasily, že žalobce provoz ve FVE Žebrák zahájil dne 22.2.2011 (resp. 25.2.2011). Jestliže účastníci smlouvy mají mezi sebou uzavřený platný závazek, nemůže spor o výši výkupních cen existovat, ledaže dojde k jeho zániku a žalobce navrhne uzavření smlouvy o výkupu elektřiny v jiném znění. Zdůraznil, že podle ustanovení § 3 odst. 3 energetického zákona lze zahájit a v provozu pokračovat jen kontinuální výrobou elektřiny a její průběžnou dodávkou odběratelům. Dodávku elektřiny v tomto případě nebylo možné uskutečnit bez připojení výroby k elektrizační soustavě. Jakákoli dříve vyrobená elektřina byla vyrobena bezúčelně a nemohl být tak naplněn účel zákona o podporovaných zdrojích energie upravený v § 1 odst. 1. Účastník 2) také zpochybnil, že by na něj přešly jakékoliv povinnosti dřívějších povinně vykupujících subjektů. Namítl také neurčitost žalobního petitu, neboť z něj není patrné, čeho se žalobce domáhá.

Soud I. stupně se při svém rozhodování o podané žalobě zaměřil především na sporný výklad pojmu „uvedení výroby do provozu“, od něhož žalobce odvozuje svoje právo na vyplacení rozdílu mezi výši podpory, která mu měla být uhrazena a výši podpory, která byla zaplacená reálně. Konstatoval, že podle cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/10 u nově zřizované výroby připojené do distribuční soustavy nebo přenosové soustavy se dnem uvedení do provozu rozumí den, kdy jsou současně splněny dvě podmínky, a to nabytí právní moci licence na výrobu elektřiny a uskutečnění prvního paralelního připojení výroby k distribuční nebo přenosové soustavě. Podle cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 se u nově zřizované výroby elektřiny dnem uvedení do provozu rozumí okamžik, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Soud I. stupně s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1 písm. a) energetického zákona a § 53 energetického zákona dospěl k závěru, že dodávka elektřiny z obnovitelných zdrojů energie dodaná do distribuční soustavy bez právního podkladu (smlouvy o dodávce a výkupu elektřiny), tudíž bez předpokladu uživatelnosti, je z hlediska zákonné úpravy nežádoucí. Pouhé připojení k distribuční síti bez dalšího smluvního zajištění o dodávce elektřiny musí být s ohledem na omezení nesmluvní dodávky elektřiny do elektrizační soustavy postupem nesprávným. V tomto případě žalobce uzavřel s účastníkem 2) smlouvu o podpoře výroby elektřiny dne 14.3.2011, která jej opravňuje k dodávkám elektřiny do elektrizační soustavy spojeným s její upotřebitelností. Soud vyjádřil přesvědčení, že den uzavření smlouvy je okamžikem rozhodným pro uplatnění nároku na podporu s ohledem na samotný účel sledovaný zákonem o podporovaných zdrojích energie. Dovodil proto, že dnem, kdy fotovoltaická elektrárna byla uvedena do regulérního provozu, je den 14.3.2011, což bylo

prokázáno smlouvou o dodávce elektřiny č. 3009171/0061/OZE/11. Žalobce se v roce 2010 na zvýšení podílu elektřiny, pocházející z obnovitelných zdrojů, nijak nepodílel a ani podílet nemohl, neboť nebyl připojen k distribuční síti. Po právní stránce tak nemohl učinit, neboť tomu bránilo ust. § 52 odst. 1 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona. Dodávku elektřiny do elektrizační soustavy lze poskytnout až na základě smlouvy o podpoře výroby elektřiny, která byla uzavřena s účastníkem 2) dne 14.3.2011. Soud I. stupně zdůraznil, že záměrem přijaté právní regulace bylo zvýšení podílu elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů na hrubé spotřebě elektřiny v ČR. Je pochopitelné, že primárně nemohlo jít o podporu samotných výroben bez ohledu na jejich úlohu v celém distribučním systému, ale o podporu už fakticky vyráběné a do distribuční soustavy předávané elektřiny. Tím podle soudu I. stupně lze spolehlivě objasnit význam slovního spojení „vedení výroby do provozu“, užitého v cenových rozhodnutích, když je logické, že nárok na výkupní ceny vzniká v souvislosti s použitím výroby k zamýšlenému účelu, jímž není planá – experimentální – výroba elektřiny, nýbrž všem zákonným podmínkám (včetně zák. č. 183/2006 Sb.) odpovídající pravidelná výroba a dodávka elektrické energie. V tomto směru soud I. stupně odkázal na důvodovou zprávu k přechodným ustanovením zákona č. 330/2010 Sb., podle nichž se pro vznik nároku na podporu vyžaduje připojení k distribuční soustavě (jak je uvedeno ve zvláštní části čl. 2). Soud I. stupně nesouhlasí s názorem žalobce, že zkušební provoz je okamžikem uvedení zařízení do provozu. Provozem se rozumí regulérní (nikoli zkušební) činnost zařízení použitého ke konečnému (v daném případě úředně schválenému) účelu, k němuž je svojí podstatou určen. Poukázal zejména na rozhodnutí v podobě kolaudačního souhlasu vydaného dne 11.3.2011 a dodal, že pokud by soud vycházel z tvrzení žalobce, musel by dojít k závěru, že provoz byl zahájen ještě před vydáním kolaudačního souhlasu, což je nelogické, neboť teprve veřejnoprávní povolení je podmínkou trvalého užívání stavby pro zákonem schválený účel. Zkušební provoz je svojí povahou testovací, proto mohla být funkční elektrárna uvedena do provozu v souladu s právními předpisy teprve po předchozím zkušebním období. To dokládá také fakt, že kontrola provozu byla provázena změnami stavby ze strany stavebníka. Způsobilost elektrárny k účelu, k němuž byla stavebně technicky určena, se prověřovala po celou dobu zkušebního provozu. Podle závěru soudu I. stupně fotovoltaickou elektrárnu bylo možné uvést do provozu mimo jiné až v návaznosti na rozhodnutí, bez něhož nelze považovat stavbu za způsobilou ke stavebníkem předpokládanému účelu. Dodal, že závěr soudu je ve shodě se smluvními závazky mezi účastníky. Žalobce přistoupil na smluvní ujednání obsažené ve smlouvě o smlouvě budoucí, stal se dobrovolně stranou smlouvy o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů ze dne 15.12.2012, podle níž měla být vyplácena výkupní cena dle cenového rozhodnutí ERÚ za rok 2011. Soud I. stupně zdůraznil, že veškeré důkazní prostředky provedené k návrhům účastníků dokládají, že fotovoltaická elektrárna byla uvedena do provozu v roce 2011 a že žalobce se bez výhrad podrobil režimu podle sjednaného cenového rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že účastník 1) byl v prodlení, což mělo být doloženo stanoviskem, podle něhož k vybudování přípojky dojde ve lhůtě 30 dnů ode dne odeslání žádosti o první paralelní připojení, soud I. stupně uvedl, že z uvedeného stanoviska k žádosti o připojení výroby ze dne 4.9.2009 a z 5.2.2009 vyplývá, že termín připojení byl stanoven do 30 dnů po splnění podmínek uvedených ve stanovisku a po uzavření smlouvy o uzavření budoucí smlouvy – smlouvy o připojení výroby k distribuční soustavě. Žalobce k uzavření této smlouvy přistoupil a souhlasil s ujednáním, že účastník 1) je povinen realizovat a zajistit uvedení stavby (přípojky) do bezpečného provozu, včetně kolaudace, do 12 měsíců od prvního dne následujícího kalendářního měsíce po splnění povinností zákazníka spočívající v úhradě podílu na nákladech v částce 119.040,- Kč na účet účastníka 1). Žalobce tuto částku uhradil dne 23.2.2010. Soud I. stupně se neztotožnil s argumentem žalobce, že objektivní nemožnost připojení k soustavě zavinil účastník 1). Vzájemný poměr účastníků byl upraven

smlouvou o smlouvě budoucí a termín plnění byl podmíněn splněním podmínky na straně žalobce. Účastník 1) dostal svému smluvnímu závazku ve sjednaném termínu. Soud I. stupně dodal, že podle shodných tvrzení účastníků došlo k připojení fotovoltaické elektrárny k distribuční síti v roce 2011. Soud I. stupně tedy neshledal, že by správní orgán ve věci rozhodl nesprávně. Zároveň vyjmenoval listinné důkazy předložené žalobcem, k nimž nepřihlížel, neboť jsou pro posouzení projednávané věci s ohledem na skutkové a právní závěry soudu bez právního významu.

Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy s ohledem na výsledek řízení mají účastníci 1) a 2) právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce, který poukázal na to, že stavební úřad vydal dne 11.3.2011 kolaudační souhlas s užíváním FVE Žebrák, který nabyl právní moci téhož dne. Je z něj patrné, že zkušební provoz byl prováděn v době od 14.10.2010 do 11.3.2011. Nicméně, již dne 2.9.2009 odvolatel podal žádost k účastníku 1) coby provozovateli distribuční soustavy o připojení FVE Žebrák k distribuční soustavě. Dne 18.2.2010 uzavřel odvolatel s účastníkem 1) smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o připojení odběrného místa k distribuční soustavě vysokého napětí a o dalších právech a povinnostech. Po splnění podmínek uvedených ve stanovisku požádal žalobce účastníka 1), aby připojil FVE Žebrák k distribuční soustavě, k čemuž účastník 1) dne 25.11.2010 odvětil, že připojení nelze provést, neboť „doposud nebyla dokončena úprava distribuční soustavy, která podmiňuje připojení výrobní“. Připojení FVE Žebrák k distribuční soustavě tak proběhlo až počátkem roku 2011. Dne 2.11.2010 vyzval odvolatel účastníka 1) k uzavření smlouvy o podpoře elektřiny s požadovaným zahájením dodávek elektřiny k 30.11.2010. Na základě takto uzavřené smlouvy měla být odvolateli vyplácena podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie za ceny stanovené pro výrobní elektřiny uvedené do provozu v období od 1.1.2010 do 31.12.2010. S ohledem na skutečnost, že odvolateli nebyla vyplácena podpora odpovídající podpoře pro výrobní elektřiny uvedené do provozu v období od 1.1.2010 do 31.12.2010, podal žalobce návrh k Energetickému regulačnímu úřadu, který rozhodnutím ze dne 5.12.2013, sp.zn. OLP-03363/2013-ERU návrh odvolatele zamítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že odvolatel nesplnil druhou podmínku pro uvedení FVE Žebrák do provozu dle článku 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009, tj. připojení FVE Žebrák k distribuční soustavě v daném roce, neboť k prvnímu paralelnímu připojení došlo až v roce 2011. Odvolatel má za to, že článek 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009, jakož i článek 1.10. cenového rozhodnutí č. 2/2010 byly vydány bez zákonného zmocnění a Energetický regulační úřad k nim neměl přihlížet. Zmíněné rozhodnutí ERÚ napadl odvolatel rozkladem, který předsedkyně Energetického regulačního úřadu rozhodnutím ze dne 31.3.2014, čj. 0336346/2013-ERU zamítl. Odvolatel svým odvoláním napadl rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu, neboť má za to, že soud ve smyslu § 205 odst. 2 písm. b) o.s.ř. nepřihlédl ke skutečnosti, že Energetický regulační úřad neměl zákonné zmocnění, aby definoval zákonný pojem uvedení výrobní do provozu v rámci cenového rozhodnutí a navíc, aby takovou definici uváděl rozdílně v různých cenových rozhodnutích. Podle odvolatele soud I. stupně na základě provedeného dokazování dospěl ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) o.s.ř. k nesprávným skutkovým zjištěním, když dospěl k závěru, že bez vydání kolaudačního souhlasu nebylo možné uzavřít smlouvu o podpoře výroby elektřiny. Soud nezohlednil skutečnost, že důvod pro vydání kolaudačního souhlasu i pro uzavření smlouvy o podpoře výroby elektřiny spočíval v čekání na dokončení úprav distribuční soustavy. Má také za to, že napadený rozsudek ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť soud nesprávně vyložil podmínky vzniku nároku na podporu ve výši stanovené pro výrobní elektřiny uvedené do provozu v roce 2010. Nesouhlasí s tím, že by okamžik

uvedení výroby elektřiny do provozu korespondoval s okamžikem uzavření smlouvy o podpoře výroby elektřiny, nebo smlouvy o připojení. Nesouhlasí ani se závěrem soudu, že odvolatel se nijak nepodílel na zvýšení podílu elektřiny z obnovitelných zdrojů v roce 2010, neboť nebyl připojen k distribuční soustavě. FVE Žebrák byla ve zkušebním provozu již od 14.10.2010, přičemž v rámci zkušebního provozu dochází k samotné výrobě elektřiny z obnovitelných zdrojů. Názor soudu, že dodávku elektřiny do elektrizační soustavy je možné poskytnout až na základě smlouvy o podpoře výroby elektřiny, je nesprávný, neboť výrobce smlouvu o podpoře výroby elektřiny nemusí uzavírat vůbec. Nesouhlasí také se závěrem, že provozovatel distribuční soustavy nebyl v prodlení s plněním svých smluvních povinností. V případě, že smlouva o smlouvě budoucí stanovovala samostatně lhůtu pro připojení FVE Žebrák k distribuční soustavě ve lhůtě kratší, než byla stanovena lhůta pro úpravu distribuční soustavy pro připojení FVE Žebrák, pak je třeba plnit ze strany provozovatele distribuční soustavy již v této kratší lhůtě, anebo připojit FVE Žebrák k distribuční soustavě i přes nedokončení úprav distribuční soustavy. Odvolatel navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněn tak, že žalobě bude vyhověno, případně, byl zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odvolatel odvolání doplnil dalším podáním, v němž zdůraznil, že výkladem pojmu uvedení do provozu v cenových rozhodnutích Energetický regulační úřad jednoznačně překročil své zákonné zmocnění. Tato cenová rozhodnutí proto nelze při výkladu pojmů uvedení do provozu aplikovat. Vymezení zákonného termínu „uvedení výroby do provozu“ se v jednotlivých cenových rozhodnutích liší, a to aniž by došlo ke změně zákona o podpoře výroby elektřiny, která by takovému odlišné vymezení odůvodňovala. Pravomoc ERÚ vydávat cenová rozhodnutí je založena ustanovením § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánu ČR v oblasti cen, v ustanovení § 17 odst. 4 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona ve znění účinném do 17.8.2011, ustanovení § 17 odst. 9 zákona č. 485/2000 Sb. energetického zákona a ustanovení § 6 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Žádné z uvedených předpisů nedává ERÚ pravomoc definovat i jiné skutečnosti, jako např. okamžik uvedení do provozu. Takovou pravomoc mu nedává ani ustanovení § 12 odst. 3 zákona o podpoře. ERÚ dovozuje své oprávnění definovat podmínky uvedení výroby do provozu z ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 525/1990 Sb., o cenách, podle kterého cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle § 3 odst. 2 uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovení těchto cen a jejich změn. Podle odvolatele je ERÚ oprávněn určit, že nárok na podporu vzniká uvedením výroby do provozu, přičemž je oprávněn definovat odlišné výše cen pro různé kategorie výroben dle jejich technických parametrů a v závislosti na datu uvedení výroben do provozu. Žádný právní předpis ovšem ERÚ neopravňuje k definici okamžiku uvedení výroby elektrické energie do provozu. Podle odvolatele zákon svěřuje ERÚ pravomoc toliko k regulaci cen v oblasti energetiky, v žádném případě mu nesvěřuje pravomoc k výkladu pojmu „uvedení do provozu“ jako klíčového pojmu pro vznik práva na podporu. Odvolatel zdůraznil, že svůj nárok, resp. jeho výši, odvozuje z ustanovení § 6 zák. č. 180/2005 Sb., zákona o podpoře. Toto ustanovení stanoví výši podpory v závislosti na okamžiku uvedení výroby do provozu. Rozhodující je tedy posouzení, kterým okamžikem nastává uvedení výroby do provozu. V zákoně o podpoře ani v jiném relevantním právním předpise nelze nalézt speciální definici tohoto termínu. Podle ustálené praxe uplatňované odbornou veřejností v oblasti projektování a výstavby výroben elektrické energie, je zcela běžné považovat za provoz výroby elektrické energie i provoz zkušební, jehož podmínkou však není připojení příslušné výroby do distribuční soustavy. Zkušební provoz je upraven v ustanovení § 124 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle kterého se zkušebním provozem stavby ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené

stavby podle projektové dokumentace. Funkčnost výroby elektřiny nelze ověřit jinak, než měřením revizní technikou, na základě kterého vydal dne 13.10.2010 výchozí revizní zprávu pro FVE Žebrák. Žádný právní předpis pak nevyžaduje paralelní připojení výroby do distribuční soustavy před zahájením zkušebního provozu. Závěr soudu, že teprve veřejnoprávní povolení je podmínkou trvalého užívání stavby pro zákonem schválený účel, nemá oporu v zákoně a spočívá na nesprávném právním posouzení věci. V případě FVE Žebrák bylo vydání kolaudačního souhlasu stavebním úřadem podmíněno kolaudačním souhlasem na stavbu kabelové přípojky vysokého napětí, která je ve vlastnictví účastníka 1) a jejíž stavba i uvedení do provozu záleželo čistě na aktivitě účastníka 1). Do doby dokončení stavby přípojky účastníkem 1) tak nebylo možné, aby stavební úřad vydal kolaudační souhlas. Přitom odvolatel v průběhu řízení prokázal, že FVE Žebrák byla způsobila řádně vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční soustavy již v první fázi zkušebního provozu v roce 2010. Funkčnost elektrárny se prověřovala v říjnu a na přelomu října a listopadu 2010. Poté odvolatel čekal na okamžik, ke kterému účastník 1) dokončí stavbu přípojky a provede první paralelní připojení k FVE Žebrák. Soud I. stupně dovozoval, že bez vydání kolaudačního souhlasu nebylo možné uzavřít smlouvu o podpoře výroby elektřiny, kterou považoval za podmínku uvedení FVE Žebrák do provozu. Nezohlednil skutečnost, že důvod pro vydání kolaudačního souhlasu i po uzavření smlouvy o podpoře výroby elektřiny ležel zcela jinde, a to v čekání na dokončení úprav distribuční soustavy účastníkem 1). Odvolatel nesouhlasí s tím, že nárok na vyplacení podpory vznikl až v roce 2011 poté, co bylo ze strany účastníka 1) dokončeno zařízení pro připojení do distribuční soustavy. Předmětem sporu mezi odvolatelem a účastníkem 1), potažmo účastníkem 2), je okamžik vzniku nároku na podporu, který se odvíjí od okamžiku uvedení FVE Žebrák do provozu. V dané věci byla smlouva o podpoře výroby elektřiny uzavřena v písemné formě dne 14.3.2011. Energetický zákon ovšem nevyžadoval a dodnes nikde nedefinuje povinnou písemnou formu uzavíraných smluv. Písemné smlouvy byly v případě odvolatele potvrzením předchozích dohod. Odvolatel a účastník 1) uzavřeli smlouvu o podpoře dříve, než 14.3.2011. Po prvním uzavření smlouvy našel odvolatel ve smlouvě chybu, která neměla vliv na obsah smlouvy a upozornil na ni účastníka 1), který zaslal dne 14.3.2011 odvolateli opravenou smlouvu o podpoře. Odvolatel dodal, že soud zcela pominul skutečnost, že v roce 2010 byla podpora podle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů poskytována také výrobnám v tzv. ostrovním systému, kterým vznikl nárok na zelený bonus bez ohledu na to, zda byly připojeny k distribuční soustavě či nikoliv. S ohledem na tyto skutečnosti odvolatel navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněn a žalobě bylo vyhověno, případně aby rozsudek soudu I. stupně byl zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

K odvolání žalobce se vyjádřil účastník 2), který na rozdíl od soudu I. stupně je toho názoru, že nárok na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů vznikl žalobci již k okamžiku uvedení elektrárny do provozu paralelně s distribuční soustavou účastníka 1), tj. ke dni 25.2.2011. Tohoto dne došlo k protokolárnímu připojení FVE k distribuční soustavě. Připojení realizoval účastník 1) jako provozovatel distribuční soustavy. Při prvním paralelním připojení výroby došlo k první dodávce elektřiny do elektrizační soustavy a tento den je i okamžikem vzniku nároku na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Tímto okamžikem došlo k realizaci první legální dodávky elektřiny do elektrizační soustavy, neboť byla realizována se souhlasem provozovatele distribuční soustavy. V okamžiku realizace první dodávky elektřiny do distribuční soustavy se žalobce prostřednictvím FVE GENERIN začal poprvé podílet i na naplnění účelu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie. Účastníku 1) není známa údajná praxe, na kterou poukazuje žalobce, kdy je zcela běžné považovat za provoz výroby elektrické energie i provoz zkušební, jehož podmínkou není připojení příslušné výroby do distribuční soustavy. Udělení licence ve stádiu

zkušebního provozu nemůže být vnímáno jako okamžik uvedení výroby do provozu, ale pouze jako okamžik, v němž ERÚ uznává technickou připravenost výroby elektřiny k pozdějšímu uvedení do regulérního provozu. Poukázal také na to, že žalobce má s účastníkem 2) uzavřenou smlouvu o výkupu elektřiny ze dne 15.12.2012 a v této smlouvě si smluvní strany sjednaly placení výkupní ceny ve výši stanovené pro výrobu elektřiny uvedené do provozu v únoru 2011 a nikoliv ve výši stanovené pro výrobu elektřiny uvedené do provozu v roce 2010. V roce 2010 se žalobce nijak nepodílel na naplnění účelu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie. Navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl ve věci samé potvrzen.

Účastník 1) ve vyjádření k odvolání uvedl, že ve stanovisku ze dne 5.2.2010 k žádosti žalobce o připojení sdělil žalobci, že před zahájením výroby (změnou instalovaného výkonu) bude nutné provést úpravy zařízení distribuční soustavy v majetku účastníka 1), uzavřít smlouvu o uzavření budoucí smlouvy – smlouvy o připojení výroby k distribuční soustavě a splnit další podmínky uvedené ve stanovisku. Smlouvu o uzavření budoucí smlouvy – smlouvy o připojení odběrného místa k distribuční soustavě vysokého napětí – uzavřeli žalobce a účastník 1) dne 18.2.2010. Účastník 1) se zavázal zrealizovat a zajistit uvedení stavby do bezpečného provozu do 12 měsíců od prvního dne následujícího kalendářního měsíce po splnění povinnosti žalobce uhradit podíl na nákladech ve výši 119.040,- Kč. Dohodli se dále, že budoucí smlouvu o připojení odběrného místa k distribuční soustavě vysokého napětí uzavřou nejpozději do 30 pracovních dnů od splnění všech podmínek dle smlouvy o budoucí smlouvě. Podíl na nákladech byl žalobcem uhrazen dne 23.2.2010. Podle této smlouvy počala lhůta pro splnění povinnosti účastníka 1) v délce 12 měsíců běžet od 1.3.2010. S ohledem na podmínky stanovené ve smlouvě nebyl účastník 1) v prodlení se splněním smluvní povinnosti, neboť termín pro dokončení úpravy distribuční soustavy dle smlouvy o budoucí smlouvě byl stanoven na 1.3.2011. První paralelní připojení FVE Žebrák k distribuční soustavě proběhlo dne 25.2.2011. Tento den je nutné považovat za den uvedení FVE Žebrák do provozu, respektive za rozhodný okamžik pro přiznání nároku na výši podpory za vyrobenou elektřinu v té době platného cenového rozhodnutí ERÚ. Je tedy zřejmé, že účastník 1) nebyl v prodlení se splněním svých smluvních či zákonných povinností a že žalobci nevznikl v roce 2010 právní nárok na připojení FVE Žebrák k distribuční soustavě. Smlouvu o připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě vysokého napětí pak žalobce s účastníkem 1) uzavřeli dne 1.3.2011. K námitce žalobce, že ERÚ v cenových rozhodnutích při definici termínu „uvedení do provozu“ překročil stanovené zákonné zmocnění, resp. že k takovému postupu nebyl zmocněn, účastník 1) poukázal na to, že k povaze cenových výměrů se rozsáhle vyjádřil v řadě svých rozhodnutí Ústavní soud, který přiznává cenovým výměrům povahu právních předpisů (sp. zn. Pl.ÚS 24/99). Ze závěru, že cenová rozhodnutí jsou svým charakterem právními předpisy, vychází ve své judikatuře také Nejvyšší správní soud (sp. zn. 7A 6/2002, čj. Komp 3/2006-511). Hranice přezkumu podzákonných právních předpisů obecnými soudy vymezil Nejvyšší soud v rozhodnutí sp.zn. 21 Cdo 1084/2000, kdy uvedl, že „Při zkoumání souladu podzákonného předpisu se zákonem lze posuzovat jen to, zda právní úprava obsažená v podzákonném předpise nepřesahuje limity zákonem stanovené. Teprve tehdy, kdyby podzákonná úprava přesahovala rámec stanovený zákonným zmocněním, byla by v rozporu se zákonem a soud by z tohoto zjištění musel vyvodit závěry (takové ustanovení nemůže použít). O rozpor mezi zákonem a podzákonným předpisem se však nemůže jednat tehdy, pohybuje-li se podzákonná úprava v rámci limitů stanovených zákonem“. ERÚ byl k vydání cenových rozhodnutí řádně zmocněn ustanovením § 98a odst. 2 písm. f) zákona č. 458/2000 Sb., zmocnění vyplývá i z dalších ustanovení, a to § 17 odst. 3 zák. č. 458/2000 Sb., § 17 odst. 4 téhož zákona, § 2c zákona č. 265/1991 Sb., § 3 zák. č. 526/1990 Sb., § 5 odst. 5 téhož zákona, § 12 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb., § 1 odst. 6

zák. č. 526/1990 Sb. Cenová rozhodnutí ERÚ tedy byla vydána na základě nepochybně existující vůle zákonodárce delegovat specifikaci zákonných právních povinností na správní orgán. Postup ERÚ byl zcela v souladu i s ustanovením § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách v platném znění, když ERÚ v cenových rozhodnutích pouze stanovil další věcné podmínky, které však vyplývaly jak z energetického zákona, tak i zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů v rozhodném znění. Skutečnost, že právní předpisy v oblasti energetiky vydávané Energetickým regulačním úřadem mají se týkat nejen samotné výše cen, ale obecně jejich regulace, sjednávání a kontroly, vede k závěru, že zákonná delegace ke konkretizaci zákonných práv a povinností nesporně zahrnuje též možnost určovat rozsah konkrétní věcné působnosti, resp. technické podrobnosti jednotlivých regulačních předpisů. Podobně jako může úřad specifikovat různá kritéria konkrétní regulace pro různé typy činností v energetice, může příslušný regulační předpis též upravit další okolnosti, za nichž se cenová regulace uplatní. Ustanovení § 6 odst. 1. zákona o podpoře přikazovalo ERÚ stanovovat výši výkupních cen za elektřinu z obnovitelných zdrojů a zelené bonusy právě s ohledem na termín uvedení jednotlivých výroben do provozu. V souladu s ustanovením § 5 odst. 5 zákona o cenách měl ERÚ pravomoc stanovit vedle výše cen i další věcné podmínky pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen. Jestliže je v cenových rozhodnutích ERÚ cenová regulace svázána se splněním určitých administrativních podmínek a s funkčním připojením příslušného zařízení k síti, jedná se o interpretaci nevybočující z formálních mezí pojmu „uvedení do provozu“. Konkrétní zákonná interpretace pojmu „uvedení do provozu“ chyběla až do provedení novely zákona o podpoře zákonem č. 330/2010, kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb. Zákonodárce řeší interpretaci pojmu „uvedení do provozu“ v ustanovení článku II. odst. 2 ve větě druhé tak, že „pro účely stanovení podpory se takový zdroj považuje za uvedený do provozu dnem, kdy došlo k jeho připojení k přenosové nebo distribuční soustavě“. Druhá věta již obsahuje zákonnou definici pojmu „uvedení do provozu“ pro účely cenové regulace obnovitelných zdrojů energie. Účastník 1) je přesvědčen, že neexistují důvody, pro které by soud neměl na situaci žalobce aplikovat ustanovení odst. 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 a 1.10 cenového rozhodnutí č. 2/2010. Tvrzení žalobce, že ERÚ vydal cenová rozhodnutí bez zákonného zmocnění a v rozporu se svými kompetencemi se nezakládají na pravdě. Pojem uvedení do provozu je závazně a řádně definován cenovými rozhodnutími ERÚ. Definice je v naprostém souladu se zněním energetického zákona i zákona o podpoře a jeho účelem. Zákonodárce nemá zájem podporovat samotnou výstavbu fotovoltaických elektráren, nýbrž až navazující pozitivní efekty – tedy nahrazení výroby části energie vyrobené z primárních zdrojů elektřinou vyrobenou ze zdrojů obnovitelných. Samotná výstavba fotovoltaické elektrárny zamýšlené pozitivní efekty nepřináší. S ohledem na skutečnost, že od počátku realizace FVE Žebrák se počítalo s jejím připojením k distribuční soustavě, neměla FVE žalobce v roce 2010 schopnost vyrobenou elektrickou energii účelně spotřebovat. Žalobce v roce 2010 nevyvíjel činnost, která by spadala pod účel zákona o podpoře, a tudíž zákonodárce neměl zájem na tom, aby žalobci jakákoli podpora výroby elektřiny ve formě výkupních cen či jiné vznikla. Termín uvedení do provozu dle zákona o podpoře je nutné vykládat v souladu s účelem zákona o podpoře. Účelem tohoto zákona je docílit pozitivních efektů pro životní prostředí, a to tím, že místo spotřeby elektřiny vyrobené ze zdrojů primárních (uhlí, plyn, atd.) bude spotřebovávána elektřina vyrobená ze zdrojů obnovitelných (slunce, voda, vítr, atd.). Termín uvedení do provozu tak musí být interpretován s ohledem a v souladu s tímto cílem. Nutnou podmínkou pro to, aby mohlo dojít k naplnění požadavku zákonodárce, je aby výrobní byla schopna elektřinu z obnovitelných zdrojů vyrábět. Další logicky vyplývající podmínkou je, má-li být naplněn účel zákona, spotřeba, která bude nahrazovat spotřebu elektřiny vyrobené ze zdrojů primárních. K tomu, aby byla taková spotřeba možná, je nutné, aby výrobce sám disponoval zařízeními, která

budou vyrobenou elektřinu účelně spotřebovat, nebo byl schopen vyrobenou elektřinu k takové účelné spotřebě dodávat jinému subjektu. Z druhé varianty pak plyne jednoznačný požadavek na připojení výroby buď do distribuční soustavy, nebo do soustavy jiné. V souladu s ustanovením § 3 odst. 3 energetického zákona je podnikání v energetických odvětvích na území České republiky možné za podmínek stanovených energetickým zákonem pouze na základě licence udělené ERÚ. Definice termínu uvedení do provozu definovaná ERÚ, není žádnou novou definicí, nýbrž shrnutím požadavků dvou právních předpisů – zákona o podpoře a energetického zákona. ERÚ tedy v podstatě nedefinoval pojem uvedení do provozu nově, pouze na jednom místě shrnul požadavky zákonodárce. I za situace, pokud by ERÚ cenová rozhodnutí nikdy nevydal, bylo by termín „uvedení do provozu“ nutné interpretovat právě s ohledem na účel zákona o podpoře. Zprovoznění síťového technického celku v energetice je vázáno na jeho faktické fungování v rámci sítě (vyjma tzv. ostrovních provozů v elektroenergetice, které bylo možné uvést do provozu i bez připojení k síti). Samotné zahájení zkušebního provozu, který má výlučně z hlediska stavebně-právního umožnit vyzkoušení funkčnosti zařízení, nemůže být dostatečným právním ani faktickým základem pro vznik nároku na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Účelem zhotovení FVE Žebrák byla výroba elektrické energie s dodávkou veškeré výroby do sítě, tedy do distribuční soustavy účastníka 1). Zkušební provoz bez připojení výroby k distribuční soustavě a tedy bez dodávky vyrobené elektřiny do distribuční soustavy nemůže v žádném případě naplňovat účel, ke kterému byla FVE Žebrák postavena. Pokud žalobce dovozuje, že v roce 2010 elektřinu vyráběl, pak takováto výroba, pokud k ní skutečně došlo, nebyla prokázána, byla zcela nepřínosná a nemůže za ni náležet výrobci státní podpora. Účastník 1) nesouhlasí ani s výkladem pojmu uvedení do provozu, jak byl proveden soudem I. stupně. Ten dovodil, že pro uvedení fotovoltaické elektrárny do provozu nepostačuje splnění podmínek vymezených cenovými rozhodnutími ERÚ, nýbrž je nutné i uzavření příslušných smluv a kolaudace zařízení. Účastník 1) s tímto rozšiřujícím výkladem podmínek nesouhlasí. Má za to, že je nutné rozlišovat uvedení výroby do provozu od samotného provozu výroby. Uvedení výroby do provozu je podle článku II. bodu 2 novely vázáno na připojení výroby k elektrizační soustavě. Uvedení do provozu je momentem, kterým dochází ke vzniku nároku na podporu výroby elektřiny. Tímto momentem je fixována výše uvedené podpory. V rámci prvního paralelního připojení dochází k legální výrobě elektřiny a její (neměřené) dodávce do elektrizační soustavy. Závěr soudu I. stupně o tom, že bez uzavřené smlouvy o podpoře nemůže docházet k naplňování účelu zákona o podpoře, tak není přesný. Navrhl, aby napadený rozsudek byl jako věcně správný potvrzen.

Při ústním jednání u odvolacího soudu účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Městský soud v Praze přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu I. stupně (§ 212, § 212a odst. 1, 3 a 5 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Podstatou požadavku žalobce je přiznání nároku na podporu jím vyráběné elektrické energie ve FVE Žebrák ve formě výkupních cen ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu pro výroby elektrické energie využívající sluneční záření, které byly uvedeny do provozu od 1.1.2010 do 31.12.2010. Podle jeho názoru splňuje podmínky pro přiznání takové podpory, neboť elektrárna FVE Žebrák byla uvedena do provozu již od 14.10.2010, kdy bylo započato se zkušebním provozem. Licenci získal již v říjnu 2010 a tím splnil všechny podmínky pro nárok na podporu podle platného cenového rozhodnutí pro výroby uvedené do provozu od 1.1.2010 do 31.12.2010.

Odvolací soud nesdílí tento názor žalobce a ztotožňuje se se závěrem soudu I. stupně i dalších účastníků řízení, že zkušební provoz nemůže být vnímán jako uvedení výroby do provozu, neboť v tomto stádiu dochází pouze k prověření funkčnosti elektrárny a její připravenosti k výrobě elektřiny, která bude následně dodávána do sítě. I když v rámci zkušebního provozu dochází k výrobě elektřiny, bez připojení výroby k distribuční soustavě nemůže docházet k dodávkám vyrobené elektřiny do distribuční soustavy a nemůže tedy docházet k naplňování účelu, ke kterému byla FVE postavena. Již z logiky věci vyplývá, že uvedení do provozu musí představovat takový provoz, kdy je elektřina dodávána do sítě, neboť jen takovou elektřinu lze následně spotřebovávat. Výkupní ceny lze stanovit jen pro vykupovanou elektřinu, což se také nutně projeví ve skutečnosti, že tyto ceny mohou být stanoveny v takové výši, která odpovídá příslušnému cenovému rozhodnutí ERÚ, vztahujícímu se k období, kdy začala být elektřina od toho kterého výrobce vykupována, tj. kdy elektřina jím vyráběná počala být dodávána do sítě a v ní také spotřebována.

Podle § 3 odst. 1 zák. č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění účinném k 31.12.2010 předmětem podnikání v energetických odvětvích je výroba elektřiny, přenos elektřiny, distribuce elektřiny a obchod s elektřinou, činnosti operátora trhu, výroba plynu, přeprava plynu, distribuce plynu, uskladňování plynu a obchod s plynem a výroba tepelné energie a rozvod tepelné energie. Podle odst. 2 věty první cit. ust. přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu.

Podle § 1 odst. 2 zák. č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, účinného do 31.12.2012, účelem zákona o podpoře je v zájmu ochrany klimatu a ochrany životního prostředí podpořit využití obnovitelných zdrojů energie, zajistit trvalé zvyšování podílu obnovitelných zdrojů na spotřebě primárních energetických zdrojů, přispět k šetrnému využívání přírodních zdrojů a k trvale udržitelnému rozvoji společnosti a vytvořit podmínky pro naplnění indikativního cíle podílu elektřiny z obnovitelných zdrojů na hrubé spotřebě elektřiny v České republice ve výši 8 % k roku 2010 a vytvořit podmínky pro další zvyšování tohoto podílu po roce 2010.

Z uvedeného je zřejmé, že účel tohoto zákona může být naplněn jen tehdy, je-li výroba uvedena do provozu, tj. připojena k distribuční soustavě, a to zároveň za splnění dalšího základního předpokladu, kterým je získání odpovídající licence na výrobu elektřiny.

Ke změně tohoto zákona došlo zákonem č. 330/2010 Sb., který v Čl. I., bodě 1. stanoví, že § 3 zák. č. 180/2005 Sb. odstavec 1 zní:

„(1) Podpora podle tohoto zákona (dále jen „podpora“) se vztahuje na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů ve výrobních elektřinách na území České republiky připojených do elektrizační soustavy České republiky přímo, prostřednictvím odběrného místa nebo prostřednictvím jiné výroby elektřiny připojené k elektrizační soustavě České republiky, s výjimkou větrných elektráren umístěných na rozloze 1 km² o celkovém instalovaném výkonu nad 20 MWe. V případě výroby elektřiny z biomasy se podpora vztahuje na druhy a způsoby využití biomasy, které z hlediska ochrany životního prostředí stanoví prováděcí právní předpis.“

V Čl. II, přechodná ustanovení, se v bodě 1. stanoví, že právo na podporu výroby elektřiny ze zdrojů využívajících energii slunečního záření připojených do přenosové nebo distribuční soustavy vzniklé podle dosavadních právních předpisů zůstává zachováno. V bodě

2. se stanoví, že připojí-li výrobce elektřiny ze zdroje nepřipojeného do přenosové nebo distribuční soustavy uvedeného do provozu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona takový zdroj do přenosové nebo distribuční soustavy do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, právo na podporu podle dosavadních předpisů zůstává zachováno. Pro účely stanovení podpory se takový zdroj považuje za zdroj uvedený do provozu dnem, kdy došlo k jeho připojení k přenosové nebo k distribuční soustavě.

Podle Čl. III tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2011, s výjimkou ustanovení čl. I bodu 2 a čl. II bodu 1, která nabývají účinnosti dnem 1. března 2011.

Z citovaných zákonných ustanovení nelze dovodit jiný závěr, než že výrobná je uvedena do provozu připojením k elektrizační soustavě a teprve od tohoto dne může být uvažováno o podpoře takto vyráběné a do elektrizační sítě dodávané elektřiny. Je proto zavádějící názor žalobce, podle něhož za „uvedení do provozu“ má být považován zkušební provoz. V rámci zkušebního provozu totiž nemůže docházet k odběru elektřiny ze sítě, pokud do ní není dodávána. Za elektřinu, která byla vyrobena ve zkušebním provozu, nemůže proto ani náležet výrobci státní podpora.

Žalobce argumentoval dále tím, že ERÚ není oprávněn k výkladu pojmu „uvedení do provozu“ jako klíčového pojmu pro vznik práva na podporu. Tento výklad byl proveden v bodu 1.10. cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010, podle něhož u nově zřizované výrobní, připojené do distribuční soustavy nebo přenosové soustavy, se dnem uvedení do provozu rozumí den, kdy byly splněny obě následující podmínky: a) nabyla právní moc licence na výrobu elektřiny a b) bylo ze strany provozovatele distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy provedeno paralelní připojení výrobní k distribuční nebo přenosové soustavě.

Podle článku 1.9. cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 u nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím a udělením licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.

Energetický regulační úřad vydává cenová rozhodnutí v rámci jeho pravomoci, vyplývající z ustanovení § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen ve znění pozdějších předpisů a dále z ustanovení § 6 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, nyní z ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) zák. č. 165/2012 sb., o podporovaných zdrojích energie. Cenová rozhodnutí mají povahu normativních aktů, tj. obecně závazných předpisů, do kterých nelze zasahovat a jejichž obsah nemůže měnit ani soud.

Podle § 3 odst. 2 zák. č. 526/1990 Sb., o cenách ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí cenových orgánů podle tohoto zákona jsou závazná pro okruh adresátů, který je v nich vymezen. Podle § 5 odst. 5 cit. zákona regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.

Z citovaných ustanovení je podle odvolacího soudu nepochybné, že ERÚ v rámci své působnosti je oprávněn nejen stanovit výši výkupních cen za elektřinu z obnovitelných zdrojů, ale též další věcné podmínky pro uplatnění jednotlivých forem regulace, tudíž i upřesnit, co se rozumí „úvedením do provozu“. Jak bylo shora citováno, podle cenového rozhodnutí č. 4/2009 se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen. V cenovém rozhodnutí č. 2/2010 byl pojem uvedení výroby do provozu uváděn tak, že „bylo ze strany provozovatele distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy provedeno paralelní připojení výroby k distribuční nebo přenosové soustavě“. Definice těchto pojmů je v souladu s ustanoveními zákona č. 458/2000 Sb., zákona č. 180/2005 Sb. a zákona č. 330/2010 Sb. a byla provedena v rámci zákonného zmocnění ERÚ ke konkretizaci těchto věcných podmínek.

Námítka odvolatele, že ERÚ neměl zmocnění k tomu, aby definoval pojem uvedení výroby do provozu v rámci cenového rozhodnutí, a navíc, aby takovou definici uváděl rozdílně v různých cenových rozhodnutích, nebyla shledána opodstatněnou.

Jestliže je v dané věci nepochybné, že k prvnímu paralelnímu připojení výroby žalobce k distribuční soustavě došlo dne 25.2.2011, pak je nutno tento den považovat za den uvedení FVE Žebrák do provozu. Jde o rozhodný okamžik, od kterého se odvíjí nárok na výši podpory za vyrobenou elektřinu podle cenového rozhodnutí ERÚ platného pro rok 2011.

Na tomto závěru nemohou nic změnit ani námítky žalobce, že licenci získal již v říjnu 2010 a pokud došlo k paralelnímu připojení až 25.2.2011, stalo se tak v důsledku čekání na dokončení úprav distribuční soustavy účastníkem 1), který nedodržel svoje povinnosti. V tomto ohledu soud I. stupně správně vyhodnotil povinnosti smluvních stran (tj. provozovatele distribuční soustavy – ČEZ Distribuce, a.s. a GENERIN, s.r.o.), obsažené ve smlouvě o budoucí smlouvě, uzavřené mezi uvedenými účastníky dne 18.2.2010. V uvedené smlouvě bylo sice v čl. IV. odst. 1) písm. a) stanoveno, že ČEZ Distribuce, a.s. uzavře smlouvu o připojení odběrného místa k distribuční soustavě vysokého napětí v termínu do 30 pracovních dnů a poté, kdy žalobce uhradí podíl na nákladech v částce 119.040,- Kč, avšak zároveň bylo v tomto článku v odst. 1 písm. c) stanoveno, že termín uzavření smlouvy je vázán také na splnění povinností ze strany provozovatele distribuční soustavy uvedené v čl. V. smlouvy. Tyto povinnosti spočívají v přípravě projektové dokumentace s pracovním označením: Žebrák – kabel VN pro FVE („stavba“) s tím, že plnění této povinnosti bude zahájeno poté, co zákazník splní svoji povinnost úhrady podílů na nákladech podle článku IV. odst. 1 písm. a) této smlouvy. Dle článku V. odst. 1 písm. b) je provozovatel distribuční soustavy povinen do 12 měsíců od prvního dne následujícího kalendářního měsíce po splnění povinností zákazníka podle článku IV. odst. 1 písm. a) zrealizovat a zajistit uvedení stavby do bezpečného provozu, a to za předpokladu, že bude zajištěno majetkoprávní vypořádání vlastnických práv ke stavbou dotčeným nemovitostem a budou zajištěny podmínky podle stavebně-právních předpisů. Jestliže žalobce tuto částku uhradil dne 23.2.2010 (jak v řízení uváděno), počala běžet lhůta 12 měsíců pro realizaci a uvedení stavby do bezpečného provozu dnem 1.3.2010 a skončila 1.3.2011. Pokud došlo k prvnímu paralelnímu připojení dne 25.2.2011, stalo se tak ve lhůtě stanovené ve smlouvě o budoucí smlouvě.

Protože v dané věci bylo prokázáno, že elektrárna žalobce byla uvedena do provozu dne 25.2.2011, kdy byly splněny veškeré faktické i právní podmínky pro výrobu a využití vyrobené elektrické energie, byla žalobci správně poskytována výkupní cena pro výroby

elektřiny z obnovitelných zdrojů uvedené do provozu od 1.1.2011 do 31.12.2011, tedy podle cenového rozhodnutí platného pro rok 2011. Soud I. stupně proto postupoval správně, pokud dovodil, že žalobci nelze poskytovat výkupní ceny podle cenového rozhodnutí platného pro rok 2010, neboť výrobní elektřina nebyla v tomto roce uvedena do provozu.

Z uvedených důvodů byl rozsudek I. stupně dle § 219 o.s.ř. jako správný potvrzen včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení, kterým soud I. stupně správně rozhodl o povinnosti žalobce nahradit oběma účastníkům náklady řízení za právní zastoupení. Protože o jejich výši rozhodoval samostatným usnesením, které bylo napadeno odvoláním, bude o výši těchto nákladů rozhodnuto dodatečně.

Vzhledem k tomu, účastníci 1) a 2) měli plný úspěch také v odvolacím řízení, přísluší jim náhrada nákladů odvolacího řízení dle § 142 odst. 1 o.s.ř. (§ 224 odst. 1 o.s.ř.).

Za úkony učiněné dle vyhl.č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.1.2014 přísluší sazba mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby ve výši 3.100,- Kč (viz § 7 bod 5. a 9 odst. 4 písm. d), podle něhož se částka 50.000,- Kč považuje za tarifní hodnotu ve věcech žalob podle části páté občanského soudního řádu).

Podle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky advokátu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby.

Advokát zastupující účastníka 1) učinil v odvolacím řízení 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč (vyjádření k odvolání a účast při jednání u odvolacího soudu), k nimž náleží paušální náhrada nákladů po 300,- Kč, tj. celkem 6.800,- Kč. K tomu náleží náhrada za 21% DPH ve výši 1.428,- Kč, takže náklady odvolacího řízení činí 8.228,- Kč.

Ve stejné výši přísluší náhrada nákladů řízení za právní zastoupení účastníka 2).

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Praze dne 25. května 2017

JUDr. Ladislav M u z i k á ř , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení
Juhašová